

Határokon Átívelő Imaközösség és Hitmélyítő Alkalmak

www.episzunago.com

A reménység ellenére való reménység titka (Róma 4,1-25)

Igehirdető: Dr. Ormóshegyi Zoltán református lelkipásztor

Igehirdetés időpontja: 2021.11.10.

Köszöntöm a kedves testvéreket az apostol szavával:

„Kegyelem nekünk és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól, a mi Megtartónktól.”

Ámen.

Folytassuk tovább az énekben már megkezdett imádságot, imádkozzunk:

Imádandó Istenem, Jézusom nevében, édes jó Atyám!

Szívem teljességéből hódolok előtted e mai nap estéjén. Hálákat adok minden Te jótéteményeidért, melyeket elősorolni hiába próbálnék. Rágondolok azon irgalmadra, hogy a mai napon gyöngéd szeretettel óvtál, és az egész napon keresztül őriztél és védelmeztél. Áldott nap az, és mily nagy boldogság, ha Krisztusra figyelhetek, felfüggeszthetem hétköznapi futásomat, és szent nyugalmat élvezhetek. Ó mily boldogság, hogy határokon átívelő közösségben lehetünk, és Téged, Atyánkat lélekben és igazságban imádkozhatunk. Áldott legyen örökre háromszor Szent neved ezért a mai bibliaóráért! Tisztíts meg engem Jézus érdemével, mert semmi tisztátalan hozzád nem közelíthet. Add, hogy a mai bibliaóránk lelki megújulás és megszentelődés legyen! Add Urunk a Te áldott Lelkedet, igédet, és szólj hozzánk a Jézus Krisztus nevében!

Ámen.

Szeretett Testvéreim!

Istenünk ígését a Római levélből olvasom, a Római levél 4. fejezetét végig olvassuk, 25 verse van a fejezetnek, és majd kiemelem a 4. fejezetnek a 18. versét. Hallgassuk hittel, figyelemmel Istenünk ígését.

Róma 4,1-25 Mit mondjunk tehát, mit ért el Ábrahám, a mi test szerinti ősatyánk a saját erejéből? Ha ugyanis Ábrahám cselekedeteiből igazult meg, akkor van mivel dicsekednie, de nem Isten előtt. De mit mond az Írás? „Hitt Ábrahám az Istennek, és Isten ezt számította be neki igazságnak.” Aki fáradozik, annak a bért nem kegyelemből számítják, hanem azért, mert tartoznak vele. Aki pedig nem fáradozik, hanem hisz abban, aki megigazítja az istentelent, annak a hite számít igazságnak. Ahogyan Dávid is azt az embert mondja boldognak, akinek az Isten cselekedetek nélkül tulajdonít igazságot: „Boldogok, akiknek megbocsáttattak törvényszegéseik, és akiknek elfedeztetek bűneik. Boldog az az ember, akinek az Úr nem tulajdonít bűnt.” Most tehát ez a boldognak mondás csak a körülmetélteknek szól-e, vagy a körülmetéletleneknek is? Valóban azt olvassuk, hogy „Ábrahám hitt az Úrnak, aki ezért igaznak

fogadta el őt.” De milyen állapotában fogadta el őt igaznak: körülmételen vagy körülmételetlenül? Nem körülmételen, hanem körülmételetlenül. Sőt a körülmételedés jelét is körülmételetlenül tanúsított hite igazságának pecsétjéül kapta, hogy atyja legyen minden körülmételetlen hívőnek, hogy azok is igaznak fogadtassanak el; és hogy atyja legyen azoknak a körülmételeteknek is, akik nemcsak körül vannak metélve, hanem nyomába is lépnek atyánk, Ábrahám körülmételetlenül tanúsított hitének. Mert Ábrahám vagy az utóda nem a törvény, hanem a hitből való igazsága alapján részesült abban az ígéletben, hogy örökölni fogja a világot. Hiszen ha a törvény emberei az örökösök, akkor üressé lett a hit, és valóra válthatatlan az ígélet; mivel a törvény csak büntetést eredményezhet. Ahol azonban nincs törvény, ott nincs törvényszegés. Azért adatott tehát az ígélet a hit alapján, hogy kegyelemből legyen, és így bizonyos legyen az ígélet Ábrahám minden utóda számára: nemcsak a törvény alatt élőknek, hanem az Ábrahám hitét követőknek is. Ő mindnyájunk atyja Isten színe előtt, ahogyan meg van írva: „Sok nép atyjává tettelek.” Mert hitte, hogy Isten megeleveníti a holtakat, és létre hívja a nem létezőket. Reménység ellenére is reménykedve hitte, hogy sok nép atyjává lesz, ahogyan megmondattott: „Ennyi lesz a te magod!” Mert hitében nem gyengült meg, amikor arra gondolt, hogy százesztendőös lévén, elhalt már saját teste, és Sára méhe is elhalt. Isten ígéletét sem vonta kétségbe hitetlenül, sőt megerősödött a hitben dicsőséget adva Istennek, és teljesen bizonyos volt afelől, hogy amit Isten ígér, azt meg is tudja tenni. Ezért Isten ezt „be is számította neki igazságul”. De az, hogy „beszámította neki igazságul”, nem egyedül érte van megírva, hanem értünk is, akiknek majd beszámítja, ha hiszünk abban, aki feltámasztotta a halottak közül Jézust, a mi Urunkat; aki halálra adatott bűneinkért, és feltámasztatott megigazulásunkért.

Újraolvasom még egyszer a 18. verset: „Reménység ellenére is reménykedve hitte, hogy sok nép atyjává lesz, ahogyan megmondattott: „Ennyi lesz a te magod!”

Ámen.

Nagy szeretettel köszöntöm a kedves testvéreket!

A múlt alkalommal elkezdjük a megigazulásnak a tanulmányozását, amelyről Luther Márton azt mondta, hogy ez egy kőfal és védelem minden eretnecség és horda ellen. Isten a magunkfajta embereken megkönyörült, eltervezte és véghez vitte az embernek a megigazítását. Isten megigazított, azaz kiváltott, kivásárolt az ördögnek a rabszolgaságából. A múlt, a jelen és a jövő bűnét Krisztusra helyezte, és Krisztus igazságát, szentségét hit által nekünk tulajdonítja. Egy csodálatos csere történt. Én odaadhatom Jézusnak a bűneimet, megköttözöttségeimet, elrontott életemet, és Ő kész nekem adni önmagát, az Ő életét.

A mai ige Ábrahámot állítja példának elénk, hogy megmutassa, hogy az Ő életében a megigazulás mit munkált ki? Milyen gyümölcsökkel járt az Ő életében? Ábrahám történetéből itt egyetlenegy verset emeltem ki a 4. fejezetből, hogy Ábrahám reménység ellenére reménykedve hitte, hogy sok nép atyjává lesz, amint megmondattott: „Így léssen a Te magod.” A mai napon a felolvasott igéből a reménység ellenére való reménység titkát szeretnénk megérteni. A reménység ellenére való reménység az azt jelenti, hogy amikor semmi okom nincs a reménykedésre, a reménységre, akkor ez az élő reménység, a megigazulásba vetett hitünk olyan reménységet ad nekünk, ami természet fölötti. És a mai napon ezt szeretnénk megérteni, megtanulni, és megélni a hétköznapiakban, hogy mi, akik most itt vagyunk ezen a bibliaórán, mindannyian ezzel a reménységgel a szívünkben tudjunk nyugovóra térni.

Mi volt Ábrahámnak a titka? Hogy a reménytelen helyzetekben is tudott reménykedni. A mai ige példákon keresztül mutatja be a megigazulást, hogy az mit végzett el Isten szolgálóinak az életében. Különösen Ábrahám, de Dávidot is hozza ugye a mai ige elénk. És ezt úgy mutatja be az ige, hogy elénk adja a hamis hitet, ami nem munkálja ezt a reménység ellenére való reménységet, és elénk adja az üdvözítő hitet, ami ott volt Ábrahámban, és végül néhány következtetést fogunk levonni ebből a mai igeszakaszból. Mit mondunk tehát? Hogy Ábrahám a mi atyánk. Kálvin János így ír: az apostol itt egy példára építi érvelését. Nyomós érv ez, mert

mind a tárgyban, mind a személyben már megvan a teljes hasonlóság. Mert Ábrahám a hívők atyja, és mindnyájunknak Őhöz kell hasonlónak lennünk. Az igazság elnyerésének pedig mindenkire nézve csak egy módja van és nem több. Az, hogy mi az az egy mód, azt csodálatosan kibontja ez a mai igeszakasz. A hit által való megigazulást példákon keresztül mutatja be. De miért? Azért, mert példákon keresztül könnyebben megértjük az üzenetet. Ezért vettem én a korábbi bibliaórákon is, amikor a Római levélen mentünk keresztül, vettem egy zsoltárverset, vagy máshonnan egy igeszakaszt, ami úgy éreztem, hogy szemlélteti mindazt, amit itt Pál apostol a Római levélben elmond.

Kedves Testvéreim!

Nagyon fontosak a példák. Nemcsak a fizikában, a matematikában, hanem a hitnek a dolgaiban is. Jézus mindig illusztrálta az Ő tanítását, hogy még így a gyermekek is megértették. Így a mai alkalommal is két példán keresztül bátorít az ige bennünket. Ábrahámot és Dávidot hozza fel példának az apostol. Miben emelkedtek ki ezek az emberek, hogy hithősökké váltak? Tökéletesek voltak? Soha nem buktak el? Nem. Nem emiatt kerültek a hithősök közé. Hitt Ábrahám az Istennek, és tulajdonított az Ő neki igazságnak. De milyen érdekes, hogy ezt az 1Mózes 15,6-ban olvassuk. De mit olvasunk előtte? Ábrahám ezt mondja: „*Uram, Istenem mit adtál nekem, holott én magzat nélkül járok, és az, akire az én házam száll, a Damaszkusz-beli Eliézer. Íme, énnékem nem adtál magot, és íme, az én házam szolga szülöttje lesz, az én örökösöm.*” Azaz, Isten ígéje bemutatja, hogy Ábrahám, a hitnek az atyja félt, kételkedett, ahogyan fogalmaz Kálvin: „Ábrahám semmit sem hozhat elő a maga tulajdonaként, legfeljebb csak a maga nyomorúságának beismerését, mellyel Isten könyörületességéhez folyamodik. Mert hiszen bizonyosnak veszi, hogy a hit igazsága úgyszólván védhely, és menedék a bűnös számára, aki híjával van a cselekedeteknek. Ábrahám és Dávid sem tudott a cselekedetei által megigazulni, ahogy egyikünk sem tud. Mert, ha a törvénynek és a cselekedeteknek volna valami igazságuk, akkor az az igazság magukban az emberekben lakoznék. A hit által azonban máshonnan veszik kölcsön, ami hiányzik belőlük. Ezért helyesen nevezik a hit igazságát beszámításbeli igazságnak.” – fogalmaz Kálvin. Ábrahámnak és Dávidnak is, és nekünk is egyetlen esélyünk a hit. Ezért fontos ezt megvizsgálni, hogy mi jellemzi az igazi üdvözítő hitet.

De mielőtt ezt megtesszük, röviden térjünk ki a hamis hitre. Mit mondunk tehát? Hogy Ábrahám, a mi atyánk nyert volna test szerint? Mert ha Ábrahám cselekedeteiből igazult meg, van mivel dicsekedjék, de nem az Isten előtt. A hamis hitnek két jellemvonását adja elénk a mai ige. Az egyik azt mondja, hogy a hamis hit az test szerinti dolog. Test szerinti, az azt jelenti, hogy velünk születik. Egyfajta képesség, érdem, családi örökség, a természetes képességeinkből levezethető. Ilyen test szerinti álhitekkel tele van a padlás. Ilyen test szerinti álhitek – egy párat csak említünk meg – a hiszékenység. Amikor az emberek mindent elhisznek. Valaki úgy fogalmazott, hogy sohasem hittek az emberek annyi mindenben, amióta nem hisznek Istenben. Kopognak, babonában bíznak, meg mellette az Istennek is hálát adnak. Mindent elhisznek. Aztán van a hiszékenység után álhit, amikor az ember azt hiszi, hogy hisz, és a hite nem más, mint egy pszichológiai, önfejlesztő, önszuggestív hatás, pozitív gondolkodás. Ami nagyon fontos, természetesen benne van az üdvözítő hitben is a pozitív hozzáállás, de az üdvözítő hit nem önszuggestív. Ez álhit. Aztán van test szerinti vak hit is, amikor olyat teszek, amire Isten engem nem indított. Egy evangelizáció után kimentek a fiatalok a folyónak a partjára és elkezdtek gyakorolni azt, amit az igehirdetésben hallottak, hogy Jézus a vízen jár. Mindnyájan a vízbe fulladtak, mert vak hitük volt. Aztán van történeti, pusztán intellektuális hit. Amikor a hit csupán az értelem, az ismeretnek a dolga, egyfajta örökség. Aztán van csodahit. Amikor a hitnek a tárgya a csodákra irányul. Jelekre és csodákra. Van ideig való, érzelmi hit. Addig hiszek, amíg rendben van minden az én életemben. Amíg úgy érzem, eljövök bibliaórára, elmegyek istentiszteletre, ha úgy érzem, ha szükségem van rá. De amint jönnek a próbák, jönnek a nehézségek, ez az ideig való érzelmi hit eltűnik, azért, mert csupán

érzelmeke, hangulatra épül, nincs gyökere, nincs mélysége. Azt mondja az ige, hogy az álhit, a hamis hit test szerinti, és a másik jellemvonása ennek a fajta hitnek az, hogy a dicsekedést váltja ki az emberből. A test szerinti dolgoknak a következményeit a Biblia a test cselekedeteinek írja le a Galata 5,19-21-ben. A test cselekedetei közül a mai ige kiemeli a dicsekedést. Mert a test szerinti ember dicsekszik mindazzal, amije van, amit elért az életben. Hiszen azt gondolja, hogy ez kizárólag az ő érdeme. Az ő tulajdona, a saját teljesítményének, szorgalmának, kitartásának a gyümölcse. Nem tudod azt, hogy mid van, amit nem kaptál? Ha pedig kaptad, akkor miért dicsekedsz vele? A test szerinti álhit, az dicsekszik. Nagyra tartja önmagát, a saját hitét.

Ellenben annak, aki nem munkálkodik, hanem hisz abban, aki az istentelent megigazítja, az ő hite tulajdoníttatik igazsággul. A bibliai üdvözítő, igaz hit nem testi dolog. Nem velünk születik. Nem belőlünk származik, nem kiizzadjuk magunkból. Lélek szerinti, természetfeletti ajándéka az Istennek. Ahogyan Barth Károly fogalmazza: „A hit a lehetetlen lehetőség.” Az igaz hitnek a tárgya, azt mondja az ige, hogy aki hisz abban, aki feltámasztotta a mi Urunkat, a Jézust a halálból, az igaz hitnek a tárgya az élő Isten, aki feltámasztotta Jézust, és ez a Jézus mondja, hogy: *„Ne nyugtalanodjék a ti szívetek, higgyetek Istenben, higgyetek énbennem!”* Azaz, ez az üdvözítő hit, ez megszabadít a nyugtalanságtól, a félelemtől, mert megtölti a szívemet az Istenben és a Jézusban való hittel. Azt mondja, hogy ez a hit tulajdoníttatik igazsággul. A Heidelbergi Káté 21. kérdés-felelete azt mondja, hogy az igaz hit az egyszerre Istenről való tudás, szívbéli bizalom és a Jézusnak való engedelmesség. Ha ez a három ott van, akkor ez az igaz hit, üdvözítő hit igazsággul tulajdoníttatik a számunkra is.

Aztán azt mondja, hogy boldog ember az, akinek az Úr bűnt nem tulajdonít! Az igaz hit nemcsak hogy megtölti a mi szívünket békességgel, elűzi a nyugtalanságot és a félelmet, hanem boldogsággal tölti be a mi szívünket. Dávid azt mondja, hogy: „Boldog az, akinek az Isten nem tulajdonít bűnt!” Nem azt jelenti, hogy nem követett el bűnt, hanem Isten nem tulajdonítja neki a bűnt, mert azt már Jézusra vetette. Jézusra vetette, és aki Jézusban hisz az elveszi Jézustól azt a csodálatos cserét, az Ő szentségét, ártatlanságát, és Isten nem tulajdonítja többé neki, hanem a saját fiára helyezte. Bünné tette értünk, bünné lett érettünk. Milyen csodálatos! Azt mondja az ige: Boldog az ilyen ember, akinek ilyen hite van, aki ezt elfogadja. Aki a mi bűneinkért halálra adatott, és feltámasztatott a mi megigazulásunkért. Erre és hasonló ígéretek teljes bizalommal rá kell hagyatkoznod. Minél jobban kínozz a lelkiismereted, annál jobban. Mert, ha nem ezt teszed, hanem a lelkiismereted, bűnbánatod és jóvátételed által akarod lecsendesíteni, akkor sohasem fogsz megnyugodni, és végül mégis elkerülhetetlenül kétségbe esel. Mert a mi bűneink, ha azokat lelkiismeretünkben tartogatjuk és szívünkben vizsgáljuk őket, akkor erősebbek lesznek nálunk és örök életűek. De ha azt látjuk, hogy Krisztuson nyugszanak, Ő feltámadásával legyőzi azokat. Ha mi ezt bátran hisszük, úgy meghaltak és elenyésztek, mert Krisztuson nem maradhattak. Az Ő feltámadása által elnyeltek, ezért nem látsz már sebeket és fájdalmat rajta, ami azt jelenti: bűneid nem vádolnak – fogalmaz Luther Márton.

Boldog ember az, akinek az Úr bűnt nem tulajdonít! Azért hitből, hogy kegyelemből legyen. A hit, az üdvözítő hit kegyelemből származik. A törvény a teljesítményt méri. Ezt tedd, azt ne tedd! Ha megteszed, akkor ennek ez meg ez lesz a következménye. A bűnnek a zsoldja, a fizetsége a halál. Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet. Isten kegyelméből és nem érdemeink, nem teljesítményünk alapján kapjuk a hitet. A kegyelem és a hit nem test szerinti természetes dolog, hanem természet fölötti ajándék. A kegyelem és az azt megragadó hit által a természet fölötti természetessé válik. Hogyan? Ábrahám reménysége ellenére reménykedve hitte, hogy sok nép atyjává lesz, amint megmondattott: *„Így leszen a Te magod.”* Miért volt Ábrahám reménység ellenére való reménység? Azaz, hogyan tudott kitartani a legreménytelenebb helyzetekben is?

Kedves testvéreim, úgy, hogy volt a szívében üdvözítő hit. És az üdvözítő hit az mindig az Istennek az ígéreteire tekint. Ezért van tele reménységgel. Örök, el nem múló, élő reménységgel, mert a reménység, ez a reménység jót vár Istentől. Ez a reménység nem „A semmi ágán ül szívem”-nek a József Attila-i reménysége, nem is a „Földiekkel játszó csalfa, vak remény”, amiről Csokonai ír, hanem élő, boldog reménység. Amit Luther Márton így fogalmazott meg: „Isten még rajtunk nagy dolgokat akar véghez vinni.” Erről nem szabad lemondanunk. Hogy jót várjunk az Istentől. És hitében erős lévén Ábrahám, nem gondolt az ő elhalt testére, mintegy 100 esztendősen lévén, sem Sárának az elhalt méhére. Magyarul, nem a körülményeire, nem önmagára tekintett, nem arra, ami körülveszi, hanem hitében úgy volt erős, hogy nem gondolt azzal, ami körülötte van. Nem azon járatta a gondolatait, hogy milyen reménytelen helyzetben vagyok, hogy lehet nekem gyermekem? Ez fizikai lehetetlenség! Nem ezen gondolkozott, hanem az Isten ígéretében nem kételkedett hitetlenséggel, hanem erős volt a hitben. Dicsőséget adván az Istennek és teljesen elhitte, hogy amit Ő ígért, azt meg is cselekedheti. A hit Isten ígéreteire tekint. Ezekkel számol, ezekre építi az ő életét. Nem félig, nem negyedig, hanem azt mondja, hogy teljesen elhitte. Nem hiszékenység, nem álhit, nem félhit, hanem teljesen elhitte, amit Ő ígért, azt Ő meg is cselekedheti. Azért is tulajdoníttatik neki igazságnak.

De hát mondhatnánk testvérek, hogy Ábrahám nagyon régen élt, meg szokták mondani, hogy neki könnyű volt. Ahogyan az egyik kollégám is mondja: Téged jobban szeret az Isten, mint engem. Akkor elmondtam neki, hogy nem! Nem szeret engem jobban az Isten, mint téged, csak én azt elhiszem, hogy az Isten szeret engem. Én ebbe belekapaszkodom. Te meg ezt nem hiszed el. De imádkozom érted, hogy ezt hidd el, hogy az Istennek csodálatos terve van a te életedre is.

És azt mondja az ige: „Nemcsak Ábrahámért íratott meg ez, amit itt olvastunk, hanem mi érettünk is. Azaz teéretted, aki most hallgatod a bibliaórát, énérettem, ezért nagyon nyissuk ki a szívünket, a lelki szemünket, és figyeljünk arra, amit Isten ránk akar helyezni! Először is azt helyezte a szívemre Isten, hogy nincs reménytelen eset, és nincs reménytelen helyzet. Ezért mi se mondjunk le senkiről, és ha lehet, még önmagunkról se! Ne törjünk pálcát se önmagunk, se mások felett!

A második üzenet az volt számomra, hogy az üdvözítő hit az mindig reménységet munkál a szívünkbe. Az ördög csüggeszt, bizonytalanságban tart, az üdvözítő hit reménységet, élő, boldog reménységet ad. Felbátorítja, megeleveníti a mi szívünket, emel. Ez a reménység felemel, nem lehúz. De mi a fedezete ennek a csodálatos reménységnek? Aki a mi bűneinkért halálra adatott, és feltámasztatott a mi megigazulásunkért. Minden ezért történt. Mindennek ez a fedezete. A 2000 évvel ezelőtt a nagypénteken történtek és a húsvéti feltámadása az Úr Jézus Krisztusnak, a mi megigazulásunknak az alapja. Ő halálra adatott a mi bűneinkért, és feltámasztatott a mi megigazulásunkért. „Magára vette szennyest ruhámat, megbékítette Istent, Atyámat.” És rám adja az Ő csodálatos szentségét és igazságát. Milyen csodálatos!

Azzal kezdtük, hogy példákat hoz ez a mai ige, és Isten valóban mindig ad számunkra földi példaképeket. Akik előljáróink a hitben. Ad Ábrahámokat, Dávidokat, Pál apostolokat, szeretett szüleinket, nagyszüleinket, lelkészeinket, akikről azt mondja az ige: „Becsüljétek meg őket, figyelmezzetek az ő életük végére és kövessétek az ő hitüket!”

De kedves testvéreim! Ez a mai ige azt is mondja, hogy Isten bennünket, téged, engem is ilyen jó példává szeretne tenni. Jó bizonyossággá tenni, mint ahogyan tette Ábrahámot. A munkahelyen, a családban, mindenütt, amerre jársz. Azáltal, hogy ott van benned ez a reménység ellenére is reménykedő hit. Azaz, a legreménytelenebb helyzetben is az Isten ígéreteivel számoló hit. Mert ezt keresi. Sóvárogva várja a világ az Isten fiainak a megjelenését.

Azokat, akikben ott van ez az üdvözítő hit. És végül néhány kérdés, a beszélgetésre:

1. Állítottunk már ki magunkról olyan bizonyítványt, hogy én reménytelen eset vagyok? Feladom magam?
2. Mit jelent az, hogy nincs reménytelen eset az én számomra?
3. Ott van-e a hitemben az a reménység, amiről ez a mai ige beszél, és a másokért égő szeretet?
4. Vannak-e példaképeink a hitben, és ha vannak, akkor kik azok?

Ezekre a kérdésekre majd válaszoljunk a beszélgetésben, de most csendesedjünk el, és adjunk hálát ezért a csodálatos igéért, imádkozzunk!

Drága Urunk!

Köszönjük, hogy Te nem hagysz bizonytalanságban, reménytelenségben bennünket. Köszönjük, hogy nemcsak Ábrahámnak lehetett élő reménysége, erős szíve, hanem ezt ma nekünk is kínálsz a Te ígéd, ígéreteid, megigazító és megszentelő kegyelmed által. Erős hívő, halló, rád tekintő szívet szeretnénk kérni tőled, amely mélyen beléd gyökerezik, veled számol, nem sodródik a világban, hanem elváltozik a Te ábrázatodra és sokakat vezet hozzád. De Urunk, köszönjük a hitben előttünk járt szüleinket, nagyszüleinket, lelkészeinket. Áldd meg az emléküket, szolgálatukat és tegyél bennünket is a reménység embereivé! Adj nekünk üdvözítő hitet, élő reménységet, emberek iránti szeretetet és állhatatosságot a hit útján. Könyörgünk a gyászolókéért, a betegekért, az egyedülállókért, a munkanélküliekért. Imádkozunk az egyházi, a világi vezetőkért, hogy adj nekik bölcsességet, hogy ezekben a végidőkben jó döntéseket hozzanak, és jó irányba vezessék a rájuk bízottakat. Add meg ezt az élő reménységet, a reménység ellenére való reménységet, Annak nevében, aki így tanított bennünket imádkozni:

Mi Atyánk, Aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a Te neved, jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. És ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert Tied az ország, a hatalom, és a dicsőség mindörökké.

Ámen.

„A reménység Istene pedig töltsön be Titeket minden örömmel, és békességgel a hívésben, hogy bővüljétek a reménységben a Szentlélek ereje által!”

Ámen.